

סדר ה'למוד ליום י"א אלול

סדר לקוטי פוהר"ן הי"פני:

הזרה פז

דע, שפונת אלול הם תקון לפגם הברית, כי סוד פונות אלול הוא "הנותן בים דרך" (ישעיה מ"ג) (וכמבאר בפונת האר"י ז"ל) – להאיר בחינת דרך בים, ודרך זה נפתח בחדש אלול (ועין שם בפונות כל הפונות של אלול). ועקר פגם הברית הוא בבחינת דרך הזיה, כי היה צריך להאיר בחינת הרכ"ד [מאתים עשרים וארבעה] אורות בבחינת ים, בחינת אמונה, והוא נטה מזה, ופגם בבחינת דרך, בבחינת (בראשית ו): "כי השחית כל בשר את דרכו". כי אשה נקראת דרך, פמובא בדברי רבותינו, זכרונם לברכה (קדושין ב:), ויש דרך אחר, בחינת (משלי ל): "דרך אשה מנאפת".

והכלל – שעקר הפגם בבחינת דרך, שלא האיר הדרך בים. ולפעמים מחמת זה הפגם יוכל לאבד את זווגו (עין תיקון יד). כי מאחר שנטה מזווגו, קשה לו למצא את זווגו, ואפלו אם ימצא את זווגו, תהיה לו מנגידת, ולא תהיה נוטה אחר רצונו, מחמת שנטה ממנה ולא האיר בה, מזה נתהיה שיש לה רצון אחר כנגדו. ואז: לא זכה – כנגדו. (יבמות סג) וחדש אלול שאז יכולין לתקן זה ולהאיר הדרך בים כנ"ל, [על-כן פונת אלול הם תקון לזה]. וכשמתקן זה, אזי מוצא זווגו, והיא אינה כנגדו, רק כרצונו.

ויש בזה סוד נפלא. כי דע, שזיה הסוד מסר אברהם לאליעזר עבדו, כששלחו לבקש הזווג של יצחק בנו, הינו סוד פונת אלול, שהם מסגלים לתקון הברית, שעל-ידי זה מוצאין הזווג. כי

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

הַיּוֹם הַזֶּה מִזֶּה רִצּוֹן לְ"ל" עֲבָרָה מִקֻּדְשׁ שֶׁדָּבַר מִסְפְּרֵי רַבָּנוּ יְהִי תִיקוּן לְכָל הַיּוֹם הַזֶּה מִזֶּה רִצּוֹן לְ"ל" עֲבָרָה מִקֻּדְשׁ שֶׁדָּבַר מִסְפְּרֵי רַבָּנוּ יְהִי תִיקוּן הַמִּידוֹת הַזֵּה

עַל-יְדֵי הַתְּקוּן הַזֶּה לְנַעֲשֶׂה בְּהַרְצוֹן אֱלֹהִים, כִּי מִקֻּדֶם לֹא הִיְתָה נוֹטָה אַחַר רִצּוֹנוֹ, כִּי נִטְתָּה מִמֶּנּוּ כַּנֶּ"ל, וְעַל-יְדֵי-זֶה אֵי אֶפְשָׁר לְמַצֵּא זְוִיגוֹ, וְאֶפְלוּ אִם מוֹצֵאָהּ, אֵינָה נוֹטָה אַחַר רִצּוֹנוֹ כַּנֶּ"ל. אֲבָל עַל-יְדֵי כּוֹנֵת אֱלֹהִים שֶׁהֵם הַתְּקוּן לְזֶה, עַל-יְדֵי-זֶה חֹזֵר וְנַעֲשֶׂה בְּהַרְצוֹן אֱלֹהִים כַּנֶּ"ל.

וְזֶה הַסּוּד מְבֹאֵר בַּתּוֹרָה בְּפָרָשַׁת אֶלִיעֶזֶר, כִּי אֲבָרְהָם מָסַר לוֹ הַסּוּד הַזֶּה. וְזֶה שֶׁאָמַר אֲבָרְהָם לְאֶלִיעֶזֶר (בְּרֵאשִׁית כ"ד): "וְאִם לֹא תֵאבְּהָ הָאִשָּׁה לְלָכֶת אַחֲרַיךָ", רָאָה וְהִבִּט נִפְלְאוֹת תּוֹרַתֵנוּ, כִּי רֵאשִׁי-תְבוּת פְּסוּק זֶה הֵם אוֹתֵיזוֹת אֱלֹהִים, וּבְאֶמְצַע הֵם תְּבוּת: תֵּאבְּהָ הָאִשָּׁה, כִּי עַל-יְדֵי בְּחִינַת אֱלֹהִים, הִינּוּ סוּד כּוֹנֵת אֱלֹהִים, עַל-יְדֵי-זֶה תֵּאבְּהָ הָאִשָּׁה, כִּי עַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה בְּהַרְצוֹן אֱלֹהִים כַּנֶּ"ל. נִמְצָא שֶׁבְּאֵלוֹ הַתְּבוּת בְּעֶצְמָן שֶׁדָּבַר אֲבָרְהָם עִם אֶלִיעֶזֶר מֵעַנִּין הַחֲשָׁשׁ, שֶׁמָּא לֹא תִתְרַצֶּה לִילֵךְ אַחֲרָיו, דְּהִינּוּ מַה שֶׁאָמַר לוֹ: "וְאִם לֹא תֵאבְּהָ הָאִשָּׁה לְלָכֶת אַחֲרַיךָ" – בְּאֵלוֹ הַתְּבוּת עֶצְמָן גָּלָה לוֹ סוּד הַתְּקוּן לְזֶה, דְּהִינּוּ סוּד אֱלֹהִים, הַמְרַמֵּז בְּרֵאשִׁי-תְבוּת, שֶׁהוּא הַתְּקוּן לְזֶה, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה תֵּאבְּהָ הָאִשָּׁה. וְעוֹד יֵשׁ בְּזֶה סוּדוֹת נוֹרָאִים מְאֹד.

גַּם עֵינַי בְּמֵאמָר הַמִּתְחִיל: "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה קְרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ" (בְּלֵקוּוּי א סִימָן ו), כִּי שָׁם מְדַבֵּר מִכּוֹנֵת אֱלֹהִים, וְהוּא תְּקוּן לְפָנֵם הַבְּרִית כַּנֶּ"ל. הִינּוּ לְעֵינַי בְּאוֹתוֹ הַמֵּאמָר, וְלִזְכוּת לְהַבִּין בּוֹ וְלַעֲשׂוֹת עִמּוֹ אֵיזֶה עֲבוּדָה בְּעֲבוּדַת הַשֵּׁם – עַל-יְדֵי-זֶה יִתְקַן פָּנֵם הַבְּרִית:

הַתּוֹרָה פַּה

צָרִיךְ לזהר מאד, שלא לאכל פרי, שלא נתבשלה כל צרכה. וכמו שאסור לקץ אילן בלא זמנו, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (בבא-בתרא כו), כן אסור לתלש פרי קדם בשולה וכן אסור לאכלה. והאוכל פרי קדם גמר בשולה, יכולה להזיק לו מאד לנשמתו, כי יוכל לאבד נפשו על-ידי-זה. כי הפרי – כל זמן שהיא צריכה להתגדל, יש לה כח המושך, כי היא צריכה חיות להתגדל, ועל-כן בודאי יש לה כח המושך, שמושכת וניקתה וחיותה וכשתולשין אותה קדם זמנה, קדם שנתבשלה עדין כל צרכה, עדין יש לה כח המושך, כי כשתבשלת כל צרכה, שוב פסק ממנה כח המושך, כי אינה צריכה עוד למשך חיות אבל כשצריכה להתבשל עוד, עדין יש לה הכח המושך. ועל-כן זה האוכל קדם גמר בשולה, תוכל הפרי למשך לעצמה חיות הנפש של זה האדם, מאחר שעדין יש להפרי כח המושך כנ"ל, על-כן תוכל הפרי להמשיך לעצמה חיות נפשו, ויוכל לאבד נפשו. ועם כל זה, אם מברך הברכה של הפרי בכונה וביראת-שמים, אזי יוכל להנצל מזה, וגם אם הוא חזק ביותר בעבודת ה', יוכל גם-כן להוציא עוד חיות מהפרי ולמצא שם אבדות. כי יש דברים אבודים, ויש בזה דברים נפלאים, סודות נסתרים ונוראים מאד, רזין עלאין. והעקר, שהאדם צריך לזהר מזה מאד, הינו שלא לאכל פרי, קדם שנתבשלה כל צרכה.

ודע, כי גם כשמבשלין הפרות בביתו אינו מועיל לזה, אבל אם הפרות שלא נתבשלו כל צרכן על האילן, הם מנחים איזה זמן, עד שנעשין מבשלין מאליהן בתלוש, זה מועיל, ומתר

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

הַיֵּלֶךְ מִזֶּמֶר מִזֶּמֶר רִנְיָתוֹ יִצְיָר לְ"עֵד לְעֵד מִקֻּוֹה שְׂדֵה לְעֵד מִסְפְּרֵי רַבְּנוֹ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכָל" -
 "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יִשְׁבֵּת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

לְאֶכְלָן. וְזֶה דוֹמָה כְּמוֹ הָאָדָם שֶׁהוּא יָגַע וְהוּא מְרַחֵף רַחֲיוֹת
 הַרְבֵּה בְּפִיו (שְׁקוֹרִין סְאֲפִין), עַד אֲשֶׁר יָנוּחַ, כְּמוֹ-כֵן אֱלוֹ הַפְּרוֹת
 שְׁנֵת לְשׁוֹ, קָדָם שְׁנֵת בְּשֵׁלוֹ כָּל צָרְכָן, צָרִיד לְהִמָּתִין עַד שְׁיִנוּחוֹ
 מִרַחֲיוֹתָן, וְאִזּוּ יֵשׁ הֵתֵר לְאֶכְלָן. וְהַדְּבָרִים סְתוּמִים:

וְדַע, שֵׁישׁ מִלְּאָדָּה, וְתַחֲתָיו כִּמָּה מְמַנִּים, וְכָלֵם אוֹחֲזִים בְּיָדָם
 שׁוֹפְרוֹת וְהֵם עוֹמְדִים וְחוֹפְרִים תָּמִיד וּמְחַפְּשִׁים תָּמִיד
 אַחַר אֲבֹדוֹת, וְהֵם תּוֹקְעִים תְּקִיעָה תְּרוּעָה, וְאַחֲרֵיכֵן חוֹזְרִים
 וְתוֹקְעִים תְּקִיעָה, וְכִשְׁהֵם מוֹצְאִים אֵיזָה אֲבֹדָה, נֶעֱשֶׂה רַעַשׁ
 וְשִׂמְחָה גְדוֹלָה. כִּי יֵשׁ כִּמָּה דְּבָרִים אֲבוּדִים, הֵינּוּ מֵה שְׁאוּבְדִים
 אֲבֹדוֹת הַרְבֵּה עַל-יְדֵי הַתְּאַוּוֹת, בְּבַחֲיִנַת (תְּהִלִּים קי"ב): "תְּאַוּוֹת
 רְשָׁעִים תֵּאבְדוּ". וְאַפְלוּ מִי שֶׁהוּא צָדִיק הוּא אוֹבֵד גַּם-כֵּן לְפַעֲמִים,
 בְּבַחֲיִנַת (קֹהֶלֶת ז'): "יֵשׁ צָדִיק אֵבֶד בְּצַדְקוֹ". וְאַפְלוּ הַצְּדִיקִים
 הַחוֹפְרִין וּמְבַקְשִׁים אַחַר אֲבֹדוֹת, הֵם אוֹבְדִים גַּם-כֵּן לְפַעֲמִים,
 בְּבַחֲיִנַת (תְּהִלִּים פ"ג): "יִחַפְּרוּ וַיֵּאבְדוּ" - שְׁאַפְלוּ הַחוֹפְרִים אַחַר
 אֲבֹדוֹת חוֹזְרִים וְאוֹבְדִים לְפַעֲמִים, וְזֶה בְּבַחֲיִנַת (קֹהֶלֶת ג'): "עַתָּה
 לֵאבֹד". וְזֶה: תְּאַוּוֹת רְשָׁעִים תֵּאבְדוּ - רְאֵשֵׁי תִבּוֹת: תְּקִיעָה,
 תְּרוּעָה, תְּקִיעָה, כִּי הַמְּלֹאכִים הַמְּחַפְּשִׁים אַחַר הָאֲבֹדוֹת, שֶׁהֵם
 בְּבַחֲיִנַת 'תְּאַוּוֹת רְשָׁעִים תֵּאבְדוּ', הֵם אוֹחֲזִים בְּיָדָם שׁוֹפְרוֹת
 וְתוֹקְעִים תֵּר"ת כַּנִּל. וְגַם הַזְּכִיר אִזּוּ, שֶׁקָּשָׁה מְאֹד מְאֹד לְהִיּוֹת
 מְקַבֵּל. וְגַם הַזְּכִיר אִזּוּ 'קִנְיַת סוֹפְרִים תִּרְבֶּה חֲכָמָה' (בְּבֵאֲ-בִתְרָא כ"א).
 וְלֹא בִּיָּאֵר כָּל זֶה, כִּי הֵם דְּבָרִים סְתוּמִים וְחֲתוּמִים. גַּם נִשְׁכַּח קִצְתָּה,
 כִּי לֹא כִּתְבֹתִים בְּזִמְנֵנוּ כִּי-אִם בְּדֶרֶךְ רָמֵז (כִּי אֲשֶׁר נִדְּפַס כְּבֹר בְּהַדְּפָסָה
 רֵאשׁוּנָה). וְאָמַר: שְׁכָל הַנִּל, דְּהֵינּוּ עֵנִין כּוֹנֵת אֱלוֹל, שֶׁהֵם תִּיקוֹן
 לְפָנֵם הַבְּרִית וְעֵנִין הַפְּרוֹת הַנִּל, וְעֵנִין זֶה שֶׁל הַמְּלֹאָד וְכוּ' כַּנִּל
 - הַכֹּל אַחַד, וַיֵּשׁ בְּזֶה רְזִין גְּדוֹלִים:

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"א פ"א:

תורה פז

א על-ידי פגם הברית קשה להאדם למצא זונגו. ואפלו אם ימצא את זונגו תהיה לו מנגדת. ולא תהיה נוטה אחר רצונו. ועל-ידי פגמת אלול מתקנים פגם הברית ועל-ידי-זה יזכה למצא את זונגו ותהיה נוטה אחר רצונו. (ועין סוד פגמת אלול ב"לקוטי מוהר"ן" חלק ראשון סימן ו):

תורה פח

א צריך לזהר מאד שלא לאכל פרי קדם שנתבשל כל צרכו על האילן. כי יכול לאבד נפשו על-ידי-זה. גם אסור לתלש פרי קדם בשולו כשם שאסור לקוץ אילן קדם זמנו:

ב בשמירת הברכה על הפרי בכונה גדולה וביראת שמים כראוי. על-ידי-זה זוכה להנצל שלא לאבד נפשו על-ידי הפרי שלא נתבשל. ומאד צריכין לזהר בברכת הנהנין בפרט בברכת הפרות כי יש בהם אבדות הרבה שצריכין לבררם ולהעלותם:

ג יש שאובדים אבדות על-ידי התאוות בחינת (תהלים קי"ב ו): "תאוות רשעים תאבד". ואפלו מי שהוא צדיק אובד גם כן לפעמים בחינת (קהלת ז' טו): "יש צדיק אבד בצדקו". ואפלו הצדיקים החופרים ומבקשים אחר אבדות אובדים גם כן לפעמים בחינת (תהלים פ"ג יח): "יחפרו ויאבדו". ודע שיש מלאך ותחתיו כמה ממנים וכלם אוהזים בידם שופרות וחופרים תמיד ומבקשים אחר אבדות. ותוקעים תקיעה תרועה תקיעה. וכשמוצאים איזה אבדה נעשה רעש ושמחה גדולה:

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'ק ס' צמח מנחת רבי"ת זצ"ל "צדק צניח מקוה שד"ך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל" ס' ז' חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

סדר ימי מנחת רבי"ת ה'תש"פ:

אחר כך באו לשם בני הנעורים כמו בני חמש-עשרה או שש-עשרה שנה ויותר, וישבו לפני הבעל הבית וקראו לפני הפרשה במדבר בנגון ונקודות שלהם, ונתעכבנו איזה שעות אחר כך אכלנו סעדת הלילה ואכלנו עסה שקורין לוקשין (אטריות) עם גבינה בידיים ועם לחם כדרךכם והכל היה חביב בעיני מאחר שזכיתי על כל פנים שיהיה לי מקום מנוחה ללון במקום רחוק כזה, וגם נותנין לי לאכול ברוך השם אחר כך צונו לי לעלות על העליה שעל עליה זאת לישן שם, וישנתי שם על הקרקע והכפרים והכסתות שלי לא היה לי עדין שם, ונתנו לי איזה יריעה וכר של קש כדרךכם, וישנתי שם והכל היה יקר בעיני מאד, אבל לא יכלתי לישן כי-אם מעט. בבקר השכם עמדתי, והלך עמי בן הבעל הבית לבית הכנסת ושאלתי אם יש שם בית הטבילה ובקשתי גדול עד שהבינו כונתי, והודיעו לי שבבית הכנסת יש שם מקוה אבל שם אין הולכים האנשים לטביל כלל אפלו בערב שבת ובערב-יום-טוב ובקשתי מהנער שיוליך אותי למקוה ומלא רצוני והלך עמי לשם ועמדה שם אשה אחת שממנה על טבילת נשים, ולא רצתה בתחלה להניח אותי לכנס והנער טען עמה בשבילי אחר כך נכנסתי וטבלתי שם וזה החיה אותי מאד מאד, כי זה יותר משני שבועות שלא זכיתי לטביל במקוה והיו לי יסורים מזה, על כן היה לי נחת רוח מאד מה שזכיתי עכשו להטהר במקוה אחר כך הלכתי לבית הכנסת, והיה שם אנשים מעטים ולא התפללו בצבור, רק בדחק גדול קבצו אחר כך מנין לומר קדשה וברכו ואני לויתי שם טלית ותפלין והתפלין שלהם כלם קטנים מאד מאד, עבדים

פחות הרבה מאצבע, גם הטלית שלויתי היתה של צמר גפן וקטן מאד וגם יש שם טליתים של צמר, אבל אלו האנשים שהיו שם אז, רבם היו להם טליתות של צמר גפן, והתפללתי בטלית ותפלין אלו בבית הכנסת:

אחר כך יצאתי מבית הכנסת עם הנער הנזכר לעיל, וחזרתי לבית האכסניא שלי וכבדו אותי בקאווע עם פת הבא בכסנין והמתנתי הרבה על ר' אהרן עד שגמר תפלת שחרית ואחר כך אמר תהלים, אחר כך הלך עמי אל הים לחזור ולבקש הספינה וחזרתי והלכתי בפחי נפש מחמת שאיני יודע מקום הספינה, והיום ערב שבת שהוא ערב שבועות, ואם חס ושלום לא אמצא היום הספינה כמו אתמול, מה אעשה בשבת ושבועות כשאהיה חס ושלום לבדי בלא חברי רי"א כי איך יערב לי שמחת שבת ויום טוב, כשאהיה חס ושלום נתעה מחברי וספינתי, והוא ממני, ובשבת ויום טוב בודאי אי אפשר לבקש:

סדר לקוטי עיצות היומני:

ז כל אחד מישראל יש לו בחינת מלכות וממשלה לפי בחינתו. יש שהוא שורר בביתו ויש שהוא מושל ביותר וכו'. וצריך כל אחד ליזהר ביותר לבלי להשתמש עם המלכות והממשלה שיש לו, להנאתו ולצרכו כי אם לעבודת השם יתברך לבד, דהינו להזהיר ולהזכיר את כל הנכנעים תחתיו להשיבם אל ה'. אם הוא מושל בביתו לבד צריך להזהיר ולהזכיר את בני ביתו בעבודת ה'. ואם יש לו ממשלה יותר, כל אחד לפי בחינתו מוטל עליו להזהיר ולהזכיר יותר ויותר אנשים, כל אחד לפי הממשלה שיש לו. וכשאינו נזהר להזכירם ולהזהירם כראוי, הוא נענש עליהם ונתקצרין ימיו חס ושלום, ועליו נאמר אזי לרבנות שמקברת את

בְּעַלְיָהּ. אֲבָל כְּשִׁמוּכִיחָם וּמִזְהִירָם בְּעִבּוֹדַת ה' כָּרְאוּי עַל־יְדֵי זֶה מִמְּשִׁיךְ חַיִּים וְאַרְיִכוֹת יָמִים (שם נו).

ח אֲבָל אִי־אֶפְשָׁר לְהוֹכִיחָם וּלְהַזְהִירָם כָּרְאוּי, כִּי אִם עַל־יְדֵי עֶסֶק הַתּוֹרָה, שְׁעַל־יְדֵי זֶה יְכוּלִים לְהוֹכִיחַ הַכֹּל אֶפְלוּ הַרְחוּקִים מִמֶּנּוּ מְאֹד מְאֹד, וְאֶפְלוּ אִם אֵינּוּ יוֹדְעַ מַה שְּׁצָרִיךְ לָהֶם. כִּי עַל־יְדֵי עֶסֶק הַתּוֹרָה זוֹכִים שָׁנָם הַרְחוּקִים מְאֹד יִשְׁמְעוּ קוֹל הַכְּרוֹז שֶׁל הַתּוֹרָה שְׁמִכְרוֹת וְצוּעֶקֶת תָּמִיד עַד מָתִי פְתָיִים וְכוּ', וְעַל־יְדֵי זֶה יָשׁוּבוּ הַכֹּל אֶל ה' (שם).

ט מִי שְׁמִשְׁתַּדֵּל תָּמִיד לְקָרֵב בְּנֵי אָדָם לְעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, צָרִיךְ לְשָׁמֵר אֶת עֲצֻמוֹ שֶׁלֹּא יִתְאַחֲזוּ בּוֹ הַקְּלָפוֹת וְהַרְעַ שֶׁל אֱלֹהֵי בְנֵי־אָדָם. וְהַעֲצָה עַל זֶה הִיא בְּחִינַת מְשֻׁפָּט, הֵינּוּ שִׁירָאָה לְשֻׁפָּט אֶת עֲצֻמוֹ תָּמִיד עַל כָּל מַה שְּׁעָשָׂה, אִם הוּא כֹהֲגֵן אִם לָאוּ, וְיוֹכִיחַ וְיִיָּסֵר אֶת עֲצֻמוֹ עַל כָּל מַה שְּׁעָשָׂה שֶׁלֹּא כֹהֲגֵן. וְעַל־יְדֵי בְּחִינַת מְשֻׁפָּט עַל־יְדֵי זֶה נִתְלַהֵב הַלֵּב, וְאֵשׁ הַהִתְלַהֲבוֹת הַזֹּאת שׁוֹרֵף אֶת הַקְּלָפוֹת מְלַהֲתֵאֱחֹז בּוֹ, וְאֵז מְכַנִּיעַ אוֹתָם גַּם מְלַהֲתֵאֱחֹז בְּאֱלֹהֵי הַנְּפָשׁוֹת שְׁקֵרָבָם לְעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ (שם נט).

י זֶה הָאִישׁ הַמְּשִׁתַּדֵּל לְקָרֵב וּלְעֲשׂוֹת נְפָשׁוֹת, הוּא בּוֹנֵה בְּחִינַת הַיְכָל הַקֹּדֶשׁ. וְאֵף עַל פִּי שִׁישׁ כֶּמֶה וְכֶמֶה שְׁנוֹפְלִים מִקְּדוּשָׁתָם וְאֵינָם מִתְקַיְמִים, אֵף עַל פִּי כֵן מֵאֱלוּי שְׁנִשְׁאָרוּ דְבָקִים בִּירְאָה עַל יְדוּ, עַל־יְדֵי זֶה קְדוּשׁ יֵאָמֵר לוֹ. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ נִתְכַבֵּד מְאֹד עַל־יְדֵי שְׁמִקְרָבִין לְעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ אֱלֹהֵי הַרְחוּקִים, כִּי זֶה עֶקֶר כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ כְּשֶׁהַרְחוּקִים מְאֹד מִתְקַרְבִּים אֵלָיו (שם).

סִדְרַת סְפָרֵי מְעֻשְׂיֹת הַיּוֹמִינִי:

בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי הָיוּ גַם־כֵּן שְׁמַחִים וְהָיוּ מִתְגַּעְגְּעִים: אִיךְ לֹקְחִין בְּכָאֵן אֶת אוֹתוֹ שֶׁהָיָה בְּלֹא יָדַיִם? וְהֵנָּה הוּא בָּא, וְאָמַר הֵנְנִי! הֵנָּה בָּאתִי

אֶצְלַכֶּם עַל הַחֲתָנָה וְאָמַר לָהֶם גַּם־כֵּן כַּנְּ"ל, וְנָשַׁק אוֹתָם וְאָמַר לָהֶם: (אֲתֶם סְבוּרִים שְׂאֵנִי בַעַל מוֹם בְּיָדִי) אֵין אֲנִי בַעַל מוֹם כָּלֵל עַל יַדִּי רַק בְּאַמַּת יֵשׁ לִי כַח בְּיָדִי, רַק שְׂאֵין אֲנִי מִשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַכַּח שְׁבִידִי בְּזֶה הָעוֹלָם כִּי אֲנִי צָרִיד אֶת הַכַּח לְעֵנִין אַחֵר וַיֵּשׁ לִי הַסְכָּמָה עַל זֶה מִן הַמְבָצָר (שְׁקוֹרִין שְׁלָאָם) שֶׁל מַיִם (פּוֹן דְּעַם וְאֲשִׁירִיקוֹן שְׁלָאָם) כִּי פַעַם אַחַת יִשְׁבְּנוּ יַחַד אֵיזָה אֲנָשִׁים וְהָיָה כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִתְּפָאֵר בַּכַּח שְׁבִידִיו: זֶה הַתְּפָאֵר שְׂיֵשׁ לוֹ גְבוּרָה זֹו בְּיָדִיו, וְזֶה הַתְּפָאֵר שְׂיֵשׁ לוֹ גְבוּרָה פְּלוֹנִית בְּיָדִיו וְכֵן כָּל אֶחָד הַתְּפָאֵר בְּגְבוּרָה שְׂיֵשׁ לוֹ בְּיָדִיו (הֵינּוּ) כִּי אֶחָד הָיָה מִתְּפָאֵר שְׂיֵשׁ לוֹ כַח וְגְבוּרָה כְּזוֹ בְּיָדִיו, שְׁכַשְׁהוּא מוֹרָה חֵץ־הוּא יָכוֹל לְחַזֵּר וּלְמַשְׁכָּה אֵלָיו כִּי יֵשׁ לוֹ כַח כְּזֶה בְּיָדִיו, שְׂאֵף עַל פִּי שְׁהוֹרָה כְּבָר הַחֵץ, עֵדִין יָכוֹל לְהַחְזִירָה לְחַזֵּר וּלְמַשְׁכָּה אֵלָיו וְשְׂאֵלְתִי אוֹתוֹ: אֵיזָה חֵץ אֶתָּה יָכוֹל לְהַחְזִיר? כִּי יֵשׁ עֲשָׂרָה מֵינֵי חֲצִים, כִּי יֵשׁ עֲשָׂרָה מֵינֵי סַמִּים הֵינּוּ, כִּי כְּשֶׁרוֹצִין לִירוֹת חֵץ מוֹשְׁחִין אוֹתָהּ בְּאֵיזָה סֵם וַיֵּשׁ עֲשָׂרָה מֵינֵי סַמִּים שְׁכַשְׁמוֹשְׁחִין אוֹתָהּ בְּסֵם זֶה־הִיא מִזְקַת כָּף, וְכַשְׁמוֹשְׁחִין בְּסֵם שְׁנִי־הִיא מִזְקַת יוֹתֵר, וְכֵן יֵשׁ עֲשָׂרָה מֵינֵי סַמִּים, שְׁכַל אֶחָד גָּרוּעַ יוֹתֵר (הֵינּוּ שְׁמִזִּיק יוֹתֵר) וְזֶהוּ בְּעֲצָמוֹ עֲשָׂרָה מֵינֵי חֲצִים כִּי הַחֲצִים הֵן מִין אֶחָד, רַק מִחֲמַת שְׁנוֵי הַסַּמִּים שְׁמוֹשְׁחִין אֶת הַחֵץ בָּהֶם, שְׁהֵם עֲשָׂרָה מֵינֵים כַּנְּ"ל, עַל כֵּן נִקְרָאִים עֲשָׂרָה מֵינֵי חֲצִים וְעַל כֵּן שְׂאֵל אוֹתוֹ אֵיזָה מִן חֵץ אֶתָּה יָכוֹל לְהַחְזִיר גַּם שְׂאֵל אוֹתוֹ, אִם קָדָם שְׁהִגִּיעַ הַחֵץ לְאוֹתוֹ שְׁזָרְקָה לוֹ הוּא יָכוֹל לְהַחְזִירָה, וְאִם גַּם אַחֵר שְׁהִגִּיעַ הַחֵץ עֵדִין יָכוֹל לְהַחְזִירָה וְעַל זֶה הַשִּׁיב: אֶפְלוּ כְּשֶׁהִגִּיעַ הַחֵץ, עֵדִין יָכוֹל לְהַחְזִירָה אֲךְ אֵיזָה מִין חֵץ הוּא יָכוֹל לְהַחְזִיר וְכוּ' כַּנְּ"ל, הַשִּׁיב: מִין חֵץ פְּלוֹנִי הוּא יָכוֹל לְהַחְזִיר אֶמְרָתִי לוֹ: (הֵינּוּ זֶה שְׁהוּא בְּלֹא יָדַים שְׁמִסְפָּר כָּל זֶה, אָמַר לְזֶה שְׁהַתְּפָאֵר בְּעֵנִין הַחֵץ כַּנְּ"ל) אִם־כֵּן,

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'קד ◀ צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל" ▶
◀ "זק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ▶

אֵין אַתָּה יְכוּל לְרַפְּאוֹת אֶת הַבַּת מַלְכָּה, מֵאַחַר שְׂאִין אַתָּה יְכוּל לְחַזֵּר וְלִמְשֹׁךְ כִּי אִם מִיִּן חֵץ אֶחָד עַל בֶּן אֵין אַתָּה יְכוּל לְרַפְּאוֹת אֶת הַבַּת מַלְכָּה.

סֵדֶר שְׁלֹחַן עֲרוּךְ הַיּוֹמִי:

(ה) כל אלו שאמרנו שהם פסולים מפני מומין שביארנו או מפני גזל וגניבה ביום טוב הראשון בלבד אבל בשאר ימים הכל כשר: הגה ויש פוסלין בגזול כל ז' ימים והכי נהוג אבל שאול יוצא בו (טור והמגיד בשם פוסקים) ומותר ליטול לולב של חבירו בלא דעת חבירו בשאר ימים דניחא ליה לאינש למיעבד מצוה בממוניה והוי כשאול (תה"ד סימן ק' ופסקיו סימן קנ"ט) וחסר כשר בשאר ימים (טור) וניטל פטמתו או עוקצו דינו כחסר וכשר מיום ראשון ואילך (רבינו ירוחם נ"ח ח"ג) מיהו אם נקבוהו עכברים לא יטלנו אף בשאר הימים משום מאוס (כל בו) עד שיסיר ניקור העכברים אבל אם היה יבש או מנומר שפסול כל שבעת ימים אף אם חתך היבשות או הנמור פסול כל שבעה הואיל ובא מכה פסול (הגהות אשרי"י פ' לולב הגזול) ומותר לכתחלה להתנות על אתרוג שיהיה כולו ליום ראשון ושאינו בודל ממנו כל בין השמשות של ליל שני ואילך ומותר אז לכתחילה לאכול ממנו מיום שני ואילך ולצאת ידי מצוה עם הנשאר (ב"י בשם הרא"ש) אלא שאין אנו בקיאים בתנאים כדלעיל בסוף סימן תרל"ח בהג"ה: והפיסול שהוא משום עבודת כוכבים או מפני שאותו אתרוג אסור באכילה או מפני שאינם מינם או שהם חסרים השיעור בין ביום טוב ראשון בין בשאר ימים פסול (וחזו"ת פוסלת כל שבעת הימים) (רבינו ירוחם נ"ח ח"ג ור"ן פ' לולב הגזול) והעושים שני יום טוב פסולי ראשון נוטלין בשני אבל ברוכי לא מברכינן (ואם יש לחבירו לולב ואתרוג כשר יברך על של חבירו מדעתו ד"ע): (ו) בשעת הדחק שאין נמצא כשר כל הפסולים נוטלין ואין מברכיין: הגה ויש מכשירין לולב יבש אפילו לברך עליו (רמב"ם פ"ח

והמגיד) וכן נוהגין לברך על לולבין יבשים אפילו בדאיכא אחרים לחים (אגור) אבל בשאר מינים אין לנהוג הכי ויש מקילין אפילו בהדס יבש (הגהות מיימוני ומרדכי) ויש לסמוך עלייהו בשעת הדחק ואע"ג דחסר כשר בשאר ימים אין לחתוך אתרוג לב' או ג' חלקים ולחלקו ולצאת בו אפילו בשעת הדחק דדוקא חסר ונשאר העיקר קיים כשר אבל כי האי גוונא מקרי חתיכת אתרוג ולא אתרוג (ר"ן ופסקי מהרא"י סימן נ"ב) וכל זה לענין לברך עליו אבל בלא ברכה יכול ליטול כל הפסולין ולא יברך עליהם (טור):

סימן תרנ (א) שיעור הדם וערבה ג' טפחים ושדרו של לולב
 ד' טפחים כדי שיהא שדרו של לולב יוצא מן ההדס
 טפח באמה בת ה' טפחים עשה אותה ו' צא מהם ג' להדס נמצא שיעור הדם וערבה טפחיים ומחצה שהם י' גודלים ושיעור שדרו של לולב י"ג גודלים ושליש גודל ויש מי שאומר ששיעור שדרו של לולב י"ד גודלים ויש אומרים ששיעור הדם וערבה י"ב גודלים ושדרו של לולב ט"ז גודלים (וכן נוהגים לכתחלה): **(ב) אין להם שיעור למעלה ויש מי שאומר שאפילו הוסיף באורך ההדס והערבה כמה צריך שיצא שדרו של לולב למעלה מהם טפח:**

סדר לקוחי התפלות הימני:

תפה: מלא רחמים, מרב קלוקלי איני יכול להאריך בתפלה זאת הרבה, אף על פי שלא יספיקו כל יריעות שבעולם לבאר אפם קצה מהתחנות ובקשות ודוים והפצרות ופיוסים ותפלות שאני צריך להתפלל בענין זה על העבר ועל ההנה ועל העתיד, אף מה אעשה כי דברי נסתתמין אבל על זה באתי לפניה אדון כל, חומל דלים, טוב ומטיב לרעים ולטובים, שתרחם על כל עמו ישראל שקשה להם למצא זונגם, ואפלו בשמוצאים היא מנגדת אליו, ואין להרצון אליו, ואין שלום בביתם חמנאלצלן (ובפרט על פ"ב פ"ש)

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'קו ח' צמח מנוהרנית זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל

ז' צמח "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

לו יסורים אלו), רַחֵם עָלֵינוּ וְעַל כָּל זֶרַע עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּכַח וּזְכוּת הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים הָעוֹסְקִים בְּתַקּוּנֵנוּ תָּמִיד, אֲשֶׁר שָׁמְרוּ אֶת הַבְּרִית קֹדֶשׁ בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת שְׂאִין שְׁלֵמוֹת אַחֲרָיו, רַחֵם עֲלֵיהֶם לְמַעַנָּם, וְתָשִׂים שְׁלוֹם בְּבֵיתָם, וְתַעֲזֹר לָהֶם וְתוֹשִׁיעַם שִׁיזְכוּ כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמִצְאָה זְוִיגוֹ מִהֲרָה, זְוִיגָם הַהֲגִיז לָהֶם מִן הַשָּׁמַיִם בְּאַמֶּת וְלֹא תִהְיֶה מִנְגִּדַת כְּנַגְדּוֹ כְּלָל, רַק תִּתְּפֹךְ רְצוֹנָה לְרִצּוֹן בְּעֲלָהּ, וְלֹא יִהְיֶה בִּינֵיהֶם שׁוֹם שְׁנֵאָה וְשׁוֹם שְׁנֵוֵי רִצּוֹן כְּלָל, וַיְדוּרוּ בְּאַהֲבָה וְאַחֻוּהַ וְרַעוּת בְּשָׁלוֹם וְשִׁלוֹהַ בְּאַמֶּת כְּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב:

תפּו: מְלֵא רַחֲמִים, חוּם וְחַמֵּל וְרַחֵם עֲלֵיהֶם לְמַעַנְךָ וּלְמַעַן צְדִיקֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים, וְאַל תַּעֲשֶׂה לָהֶם כַּחֲטָאֵיהֶם וְלֹא תִגְמַל עֲלֵיהֶם כְּעוֹזְנוֹתֵיהֶם, רַק תִּתְּנֵהֶם עִמָּהֶם בְּרַחֲמֶיךָ לְפָנִים מְשׁוֹרֵת הַדִּין, כַּאֲשֶׁר אַתָּה מִתְּנַהֵג עִם כָּל בְּרִיּוֹתֶיךָ בְּרַחֲמִים וְחַסְדִּים גְּדוֹלִים תָּמִיד וּבְזְכוּת אַבְרָהָם אָבִינוּ עָלֵינוּ הַשָּׁלוֹם, שְׁרָמֵז הַסּוּד הַזֶּה שֶׁל כְּוִנַּת אֱלוֹל בְּעֵת שֶׁשָּׁלַח אֶת אֱלִיעֶזֶר עַבְדּוֹ לְבַקֵּשׁ הַזְוִיג שֶׁל יִצְחָק בְּנוֹ, וּבְזְכוּת הַצְּדִיקִים שֶׁגָּלוּ הַסּוּד הַנּוֹרָא הַזֶּה, תִּגַּן עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ וְעַל זֶרְעֵנוּ, וְתִרְחֵם עַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ, וְתָשִׂים שְׁלוֹם בֵּין כָּל יִשְׂרָאֵל וּבְפָרְט בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ (וּבְפָרְט וְכוּ'), וְתַעֲזֹר לְכָל יִשְׂרָאֵל הַצְּרִיכִים לְמִצְאָה זְוִיגָם שִׁיזְכּוּ כָּל אֶחָד לְמִצְאָה זְוִיגוֹ בְּאַמֶּת מִהֲרָה, וְתִהְיֶה כְּרִצּוֹנוֹ וְלֹא תִהְיֶה מִנְגִּדַת כְּנַגְדּוֹ כְּלָל, רַק תִּתְּפֹךְ רְצוֹנָה אֱלֹנוּ בְּשָׁלוֹם וְאַהֲבָה בְּאַמֶּת, בְּלִי עָרְמָה וּמְרָמָה וּבְלִי שׁוֹם שְׁנֵאָה וְשְׁנֵוֵי רִצּוֹן בְּלִב כְּלָל, וַיְתְּנֵהֶם בְּקֹדֶשׁ וּבְטָהֳרָה וַיִּצְאוּ מֵהֶם דּוֹרוֹת רַבִּים, בָּנִים וּבָנוֹת חַיִּים וְקַיָּמִים, עוֹשֵׂי רְצוֹנְךָ בְּאַמֶּת וַיַּעֲסִקוּ בְּתוֹרָתְךָ וְעַבְדוּתְךָ בְּאַמֶּת כָּל יְמֵיהֶם לְעוֹלָם, וַיִּגְלוּ וַיִּפְרְסְמוּ וַיִּזְדַּעְעוּ אֶלְהוּתְךָ וּמְשַׁלְתְּךָ בְּעוֹלָם כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "דוֹר לְדוֹר יִשְׁבַח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרָתֶיךָ יִגְדּוּ":

תפוז: ורחם עלינו והושיענו שנזכה לשמר עצמנו תמיד שלא לאכל שום פרי קדם שנת בשלה, וגם שלא נתלש שום פרי קדם זמנה כי אתה גלית לנו עצם ההפסד וההזק שיוכל להגיע להאדם על ידי זה, כי יוכל לאבד את נפשו חם ושלום על ידי זה:

תפח: רבוננו של עולם, רחם עלינו ושמרנו והצילנו מזה ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים ועזרנו והושיענו וזכנו תמיד לברך ברכת הנהנין ובפרט ברכת הפרות בכונה גדולה ועצומה ולא נזרוק ברכה מתוך פינו חם ושלום, רק נזכה תמיד להתגבר ולהתחזק בכל עז בכל עת שנרצה לאכל איזה פרי או ליהנות מהעולם הזה איזה הנאה, לברך הברכה בכונה גדולה פראוי, באפן שלא יזיק לנפשנו כלל כל מה שנאכל ונשתה ונהנה ממנו, רק אדרבא נזכה להשלים את נפשותינו ולהוסיף בנפשנו חיות דקדשה והארה גדולה על ידי כל דבר שנאכל ונשתה ונהנה ממנו ותעזרנו ותושיענו שיהיו כל אכילותינו ושתייתנו וכל הנאותנו בקדשה ובטהרה גדולה לשמך לבד בלי שום הנאת הגוף כלל, ונהיה בכלל הצדיקים האוכלים לשבע נפשם דקדשה:

תפט: אנא ה' מלא רחמים עזרנו ושמרנו מעתה שלא נאבד עוד כלל על ידי תאות רעות חם ושלום, רק נזכה מעתה לשבר ולבטל מאתנו כל התאות רעות ותצוה ברחמיך להתחזיר ולהשיב לנו כל האבדות שאבדנו מכבר, הן בגלגול זה הן בגלגולים שעברו:

תצ: וזכנו ברחמיך הרבים לקיים מצות תקיעת שופר בראש השנה בשלמות פראוי בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותרי"ג מצות התלוים בה, באימה וביראה ובאהבה ובשמחה וחדוה גדולה ותזמין לנו תמיד תוקעים הגונים בראש השנה צדיקים וכשרים, שיהיה להם כח לעזור על ידי קול השופר את קול

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'קח צמר מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני" מקוה שד"ך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ם
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

השופר העליון אשר אתה עתיד לתקוע בו לחרותנו ועל ידי זה
תקבץ נדחינו ותשיב לנו את כל אבדותינו שאבדנו מעולם עד
היום הזה: